ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyň JUDr. Ilony Lövyové a Mgr. Daniely Teterové ve věci

žalobkyně: **Ing. Štěpánka H.,** narozená dne xxx

bytem xxx

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj,** IČO 66002222

sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1-Staré Město

o zaplacení 94.112,90 Kč

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 57 C 193/2013-293

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 94.112,90 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (odstavec I. výroku) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (odstavec II. výroku).
2. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, jímž napadla rozsudek v celém rozsahu a namítala odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř., § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř.,

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Krupanská.

§ 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Uvedla, že žalobkyně v reakci na usnesení okresního soudu ze dne 15. 5. 2018 a na rozsudek Nejvyššího soudu ČR č. j. 30 Cdo 1174/2016-230 ze dne 21. 3. 2018, doplnila svá tvrzení tak, že na správní řízení, z jehož délky dovozuje vznik své nemajetkové újmy, navazoval soudní přezkum Krajským soudem v Ostravě ve věci sp. zn. 22 A 31/2014. Žalobkyni však nic nebránilo označit důkaz k prokázání svého tvrzení o podané správní žalobě do zkoncentrování řízení. Své tvrzení přednesla u jednání okresního soudu 24. 9. 2014, přitom okresní soud poskytl žalobkyni třicetidenní lhůtu k doplnění skutkových tvrzení a k navržení důkazů. Na to žalobkyně reagovala podáním došlým okresnímu soudu dne 7. 10. 2014, kde sice tvrdila, že dne 5. 3. 2014 podala správní žalobu, nicméně důkaz nepředložila, např. kopii žaloby nebo i jen spisovou značku, aby bylo možno hovořit o splnění důkazní povinnosti žalobkyně podle § 120 odst. 1 a 3 o. s. ř. Zmiňovala-li žalovaná ve stanoviscích, ve vyjádřeních zaslaných okresnímu soudu, že se věcí zabýval Krajský soud v Ostravě jako správní soud, jednalo se za prvé o nečinnostní žalobu, ne o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, tj. nikoliv o věc ve smyslu napadení konečného meritorního rozhodnutí, které splňuje podmínku navazujícího soudního přezkumu, a za druhé o reakci na žádost o zadostiučinění a její přílohy (označeno jako důkaz také v žalobě - čl. III bod 2), kde žalobkyně označila jako důkaz nečinnostní žalobu a usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 315/2009-23 ze dne 27. 1. 2010. Nešlo tedy o shodné tvrzení účastníků k podané správní žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. K názoru, že žalobkyni nic nebránilo označit důkaz o podané správní žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, žalovaná dodává, že žaloba měla být podána dne 5. 3. 2014, přičemž okresní soud umožnil žalobkyni označit důkazy při jednání konaném až dne 24. 9. 2014. Ani v odvolání proti rozsudku okresního soudu č. j. 57 Co 193/2013-177 ze dne 28. 11. 2014, žalobkyně nenamítala, že okresní soud nesprávně zjistil skutkový stav v tom ohledu, že podala správní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a okresní soud to nezohlednil, popř. že jí vadným postupem zamezil prokázat toto tvrzení. Rozsudek proto trpí vadami ve smyslu § 205 odst. 2 písm. b), c), e), g) o. s. ř. Dále žalovaná namítala, že žalobkyně neodstranila vady žaloby, které způsobují její neurčitost, jak dovodil Nejvyšší soud v rozsudku č. j. 30 Cdo 1174/2016-230 ze dne 21. 3. 2018, a uložil okresnímu soudu, aby žalobkyni vyzval k odstranění vad žaloby postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř., protože uplatnila několik nároků se samostatným skutkovým základem (zásah do rodinného života a soukromí, nejistotu ohledně výsledku řízení, újmu na cti, jménu a pověsti, újmu na zdraví). Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žaloba byla dostatečně určitá, že žalobkyně na výzvu řádně reagovala a žalobu upřesnila, žaloba byla projednatelná a nebyl dán důvod k odmítnutí. Dle názoru žalované však žalobkyně místo odstranění neurčitosti žaloby jen uvedla, že o skutkově samostatné nároky nejde. Tím fakticky odmítla právní názor Nejvyššího soudu a jeho pokyn soudu prvního stupně. Žalobkyně nereagovala ani v podání ze dne 2. 10. 2018. Závazný právní názor Nejvyššího soudu neztratil relevanci ani pro případ, že by se odvolací soud neztotožnil s argumentací žalované k navazujícímu soudnímu přezkumu. Na skutkovou samostatnost nároku nemá vliv, zda příčina je právně kvalifikovaná jako nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věty druhé nebo třetí zákona č. 82/1998 Sb. I při aplikovatelnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy se presumuje jen nejistota, nikoliv jakýkoliv tvrzený projev nemajetkové újmy (srovnej rozsudek sp. zn. 30 Cdo 520/2014 ze dne 17. 2. 2016 včetně odkazu na rozsudek sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 ze dne 15. 3. 2012). Závěr o dokreslování situace obchází rozložení důkazního břemene ve vztahu ke zbylým nárokům se samostatným skutkovým základem. V důsledku toho okresní soud rozhodl i o tvrzených projevech újmy, které žalobkyně neprokázala a ani se nesnažila vzhledem ke svému názoru o dokreslování situace (zda došlo k zásahu do rodinného života a soukromí, újmě na cti, jménu a pověsti, újmě na zdraví). Žalovaná dále uvádí, že újma na zdraví není projevem nemajetkové újmy, neboť „*bez ohledu na změnu pojetí nároků nemajetkové újmy vzniklé z poškození zdraví občanským zákoníkem, který důsledně rozlišuje nároky na náhradu škody a na náhradu nemajetkové újmy, je na místě v režimu odpovědnosti státu i nadále chápat tyto nároky jako nároky na náhradu škody. Současná judikatura se ohledně následků*

projevujících se pak na zdraví poškozeného kloní k tomu, že by důvodnost nároků na takovém škodním následku měla být posuzována podle obecné úpravy povinnosti k náhradě škody.“ Dle názoru žalované tak měl okresní soud žalobu odmítnout. Okresní soud se nevypořádal ani s námitkou žalované, jaká organizační složka státu vystupuje za stát, navzdory vyjádření ze dne 20. 11. 2018 s podrobným přehledem judikatury Nejvyššího a Ústavního soudu k této otázce - rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1273/2016 ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 2594/2016 ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3375/2016 ze dne 6. 2. 2018, nebo sp. zn. 30 Cdo 4904/2016 ze dne 28. 3. 2018, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením sp. zn. II. ÚS 2060/18 ze dne 13. 7. 2018. Z této judikatury vyplývá, že v případě aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy na správní řízení a při sčítání jeho délky s délkou soudního řízení správního jde o jeden nárok a za stát nemohou vystupovat dvě a více organizační složky státu, konkrétně Ministerstvo pro místní rozvoj a Ministerstvo spravedlnosti [za analogického použití § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. /viz rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 968/2014 ze dne 20. 11. 2016, 30 Cdo 519/2015 ze dne 21. 2. 2017 nebo 30 Cdo 4815/2015 ze dne 18. 5. 2016/. V takovém případě podle § 6 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. vystupuje za stát Ministerstvo financí. Dle názoru žalované jde o ustálenou judikaturu k této procesní otázce, kterou nezpochybnil ani Ústavní soud, a je proto s podivem, že to nebránilo okresnímu soudu tuto procesní otázku posoudit jinak. Odvoláním se domáhala změny napadeného rozsudku tak, že žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta.

3. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované navrhla, aby byl rozsudek okresního soudu potvrzen jako věcně správný. Nesouhlasila s argumentací týkající se navazujícího správního řízení. Poukázala na to, že žalobou doručenou Okresnímu soudu v Ostravě dne 11. 9. 2013, a po rozšíření žaloby ze dne 6. 10. 2014, které bylo okresnímu soudu doručeno dne 7. 10. 2014, se domáhala po žalované částky 150.000 Kč představující přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, kdy řízení o odstranění stavby od zahájení řízení o odstranění stavby 23. 20. 2006 do dne vydání prvního pravomocného rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 1. 2014, trvalo sedm let, tři měsíce a devět dní. S touto délkou počítal i rozsudek okresního soudu ze dne 28. 11. 2014 i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2015. Předchozím rozsudkem, který byl zrušen Nejvyšším soudem, jí byla přiznána částka 94.112,90 Kč, a dle výpočtu soudu se jedná o výpočet dle dolní hranice obvyklé částky odškodnění nemajetkové újmy za délku řízení ve výši 15.000 Kč za každý rok délky řízení, když za první dva roky přiznal soud pouze polovinu částky, tedy ve výši 7.500 Kč, celkem tedy 94.112,90 Kč. Soudní přezkum u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 31/2014 probíhal až po podání žaloby ve věci nemajetkové újmy ze dne 8. 9. 2013. Tvrzení žalované, že k důkazu nenavrhla alespoň spisovou značku správního řízení, nemůže obstát, neboť soudy o řízení věděly, její řízení spadá do působnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb., správní žaloba je v tomto řízení přípustná. Nemůže akceptovat názor žalované, že žaloba je neurčitá, neboť se to nezakládá na pravdě. Nesouhlasí ani s tím, že soud prvního stupně setrval na procesním tvrzení, že za stát vystupuje v tomto řízení Ministerstvo pro místní rozvoj, a tvrdí, že by mělo v daném případě za stát jednat Ministerstvo financí. Žalobou totiž uplatňovala nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku řízení před Statutárním městem Ostrava, Úřadem městského obvodu Svinov - odborem výstavby, dopravy, investic a životního prostředí, a Magistrátem města Ostravy - odborem stavebně správním, a tento názor je zcela v intencích usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 30 Cdo 2577/2016. Pod termínem uplatňování jednoho nároku je chápáno, že jeden nárok je uplatňován a poskytnut za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou v souvislosti s nepřiměřenou délkou správního řízení podle § 13 odst. 1 věta třetí ve spojení s ustanovením § 31a zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť stavební řízení spadá věcně do působnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy a je na něj aplikovatelné Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010. Nejedná se o uplatnění několika nároků se samostatným

skutkovým základem a je proto nesmyslné označovat jednotlivé průtahy správního řízení a uvádět jejich délku. K názoru žalované uvedeném v závěrečném návrhu před soudem prvního stupně ze dne 28. 11. 2018, že dle současné právní úpravy stavba tohoto charakteru, o které je vedeno správní řízení, nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, uvádí, že tato změna obsažena v novele zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon s účinnosti od roku 2018, je právně irelevantní na posouzení tohoto případu. V daném případě se jedná o řízení dle zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, kde jsou tato povolení vyžadována a konkrétní řízení je vedeno jako řízení o odstranění černé stavby. Za pravdu, že se jedná o stavbu zcela nepřijatelnou, jí dávají znalecké posudky znaleckého ústavu VŠB Technické univerzity FAST i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2017, č. j. 22 A 31/2014-168. Tím, že se právní úprava ve stavebním řízení změnila, došlo pouze k tomu, že takto nepřijatelné stavby nebudou rozporovány ve stavebním řízení ale v řízení soudním. Pokud by byla taková stavba provedena dle současné právní úpravy, podala by sousedskou zdržovací žalobu s odkazem na občanský zákoník.

4. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, dle ustanovení § 212a odst. 1 a 6 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

5. Napadený rozsudek okresního soudu byl vydán poté, kdy předchozí rozsudky okresního soudu ze dne 28. 11. 2014, č. j. 57 C 193/2013-177, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2015, č. j. 57 Co 246/2015-208, byly rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 3. 2018, č. j. 30 Cdo 1174/2016-230, zrušeny a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Ostravě k dalšímu řízení. Nejvyšší soud ve zrušujícím rozsudku podrobně vysvětlil, za jakých podmínek dopadá pod ochranu článku 6 odst. 1 Úmluvy správní řízení, vyšel ze zjištění okresního a odvolacího soudu, a uvedl, že „žalobkyně se v posuzované věci domáhá náhrady nemajetkové újmy způsobené v souvislosti s délkou správního řízení, na které však nenavazoval soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů. Z dosud uvedeného plyne, že bez ohledu na to, zda půjde o věc spadající do věcné působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, na samotné správní řízení, pokud na něj nenavazovalo řízení soudní, nedopadá ochrana čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž zde není garantováno právo na projednání věci v přiměřené lhůtě (SIMON, P. Nepřiměřená délka řízení a průtahy jako příčina vzniku újmy a její odškodnění – část 2. Stavební právo. 2017, roč. 21, č. 2, s. 7-9; nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, uveřejněný pod číslem 113/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Pokud soudy nižších stupňů dovodily z čl. 6 odst. 1 Úmluvy právo žalobkyně na přiměřenou délku posuzovaného správního řízení, je jejich právní posouzení dané otázky nesprávné“.

6. Dále uvedl, že „žalobkyně žalobou uplatnila několik nároků se samostatným skutkovým základem (zásah do rodinného života a soukromí, nejistotu ohledně výsledku řízení, újmu na cti, jménu a pověsti, újmu na zdraví), aniž by však bylo zřejmé, jakou výši zadostiučinění žalobkyně pro každý z těchto nároků požaduje. To činí žalobu neurčitou. Soud prvního stupně proto pochybil, když žalobkyni nevyzval postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř., aby specifikovala, zda a případně jakého zadostiučinění se ve vztahu k těmto nárokům domáhá. Jelikož odvolací soud toto pochybení soudu prvního stupně nenapravil, je řízení zatíženo i z tohoto hlediska vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Uložil okresnímu soudu, aby postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. vyzval žalobkyni k odstranění shora uvedené vady žaloby. Soud prvního stupně v intencích závazného právního názoru dovolacího soudu tak povede žalobkyni ke specifikaci, náhrady jaké nemajetkové újmy a v jaké výši se domáhá ve vztahu k průtahům ve správním řízení, a tyto následně posoudí ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé a třetí OdpŠk“.

7. Okresní soud usnesením ze dne 15. 5. 2018, č. j. 57 C 193/2013-235, žalobkyni v souladu se závěrem Nejvyššího soudu vyzval, aby vymezila jednotlivé průtahy ve správním řízení a jejich délky, přesně specifikovala, jakou výši zadostiučinění žalobkyně požaduje ke každému žalobou uplatněnému nároku (zásah do rodinného života a soukromí, nejistota ohledně výsledku řízení, újma na cti, jménu a pověsti, újma na zdraví) ve vztahu k průtahům ve správním řízení, a navrhla

důkazy k prokázání těchto skutečností. Na to reagovala žalobkyně tak, že Nejvyšší soud vycházel z jiného skutkového stavu, než je stav skutečný, a má proto za to, že okresní soud není vázán jeho závazným právním názorem. Jedná se o bod 27. rozsudku, v němž je uvedeno, že se jedná o věc, která nespadá do působnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., neboť na samotné správní řízení nenavazovalo řízení soudní. Ve skutečnosti se jedná o splnění obou podmínek pro projednání žaloby ve věci náhrady nemajetkové újmy, způsobené v souvislosti s nepřiměřenou délkou správního řízení, a to o řízení spadající do věcné působnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy (jedná se o řízení ve věci stavebního práva - řízení o odstranění stavby a dodatečného povolení stavby) a o správní řízení, jehož absolvování bylo nutnou podmínkou pro přístup k soudu, tedy jestliže na ně navazuje soudní přezkum (bod 25. a 27 rozsudku NS) a soudní přezkum skutečně proběhl. Zopakovala průběh řízení s tím, že označila rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 22 A 31/2014, včetně žaloby, na základě které byl zahájen tento správní přezkum. K výzvě, aby odstranila vady žaloby, žalobkyně uvedla, že se nedomáhá jiného nároku než nemajetkové újmy z důvodu nepřiměřené délky řízení, a pokud uvedla, že kauza jí zasáhla do rodinného života, soukromí, vytvořila nejistotu ohledně výsledku řízení, způsobila jí újmu na cti, jménu, pověsti atd., jde pouze o dokreslení situace, jak předmětný spor měl vliv na její život. Požaduje nemajetkovou újmu za nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí zákona, požaduje odškodnění za nepřiměřenou délku celého řízení a není povinna tvrdit ani prokazovat újmu ani příčinnou souvislost mezi průtahy. Shodně pak reagovala na vyjádření žalované, která poukazovala na závěry Nejvyššího soudu, s tím, že žalobkyně neodstranila vady žaloby a na předmětnou věc nedopadá aplikace článku 6 Úmluvy.

8. Okresní soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že nárok žalobkyně je důvodný, s tím, že se zabýval nejprve aplikovatelností článku 6 odst. 1 Úmluvy na projednávanou věc, a dospěl k závěru, že žalobkyně rozhodnutí vydané druhostupňovým orgánem ve správním řízení úspěšně napadla žalobou, proto má za splněné všechny předpoklady a podmínky, kterými se měl zabývat dle závazného právního názoru v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 3. 2018, č. j. 30 Cdo 1174/2016-230.

9. Odvolací soud s tímto závěrem souhlasí. Z obsahu spisu totiž plyne, že u jednání okresního soudu dne 24. 9. 2014 žalobkyně uvedla, že proti pravomocnému rozhodnutí podala žalobu ke správnímu soudu. Žalobkyni byla u tohoto jednání poskytnuta lhůta k doplnění skutkových tvrzení a navržení důkazů v délce třiceti dnů. Na to žalobkyně reagovala podáním doručeným okresnímu soudu dne 7. 10. 2014, v němž uvedla, že podala správní žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě dne 5. 3. 2014, a to proti rozhodnutí správního orgánu o odvolání ze dne 31. 1. 2014, které nabylo právní moci. Je pravdou, že k dalším tvrzením týkajícím se jiných rozhodnutí pak žalobkyně navrhla k důkazu usnesení Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 315/2009 ze dne 27. 1. 2010. Podstatné však je, že žalobkyně ještě před koncentrací řízení uvedla tvrzení o navazujícím soudním řízení, a i v této fázi řízení platí, že pokud účastník doplnil rozhodující tvrzení, ale bez označení potřebných důkazů k jejich prokázání, je soud povinen vyzvat ho ke splnění povinnosti důkazní. Bylo proto na okresním soudu, aby žalobkyni podle § 118a odst. 3 o. s. ř. poučil o tom, že označené důkazy zatím neprokazují její tvrzení o navazujícím soudním přezkumu, tj. o žalobě podané 5. 3. 2014 proti pravomocnému správnímu rozhodnutí ze dne 31. 1. 2014. Jestliže tak neučinil, řízení nesprávně koncentroval, a žalobkyně měla možnost tento důkaz označit poté, kdy byl rozsudek okresního soudu zrušen Nejvyšším soudem. Nelze proto akceptovat námitku žalované, že k důkazu prokazující navazující soudní přezkum okresní soud neměl z důvodu koncentrace řízení přihlížet.

10. Na výše uvedené pak navazuje další námitka žalované o vadách žaloby. U jednání okresního soudu dne 19. 11. 2014 (č. l. 168) žalobkyně k dotazu soudu uvedla, že se stále domáhá náhrady nemajetkové újmy za nesprávný postup spočívající v nepřiměřené délce řízení, přičemž jen pro dokreslení situace uváděla jednotlivé dílčí nesprávnosti, týkající se nabytí právní moci nebo

podávání informací s tím, že „tyto nejsou myšleny jako další důvody pro přiznání samostatných náhrad za nesprávný postup, nečinnost orgánů byla řešena samostatnou žalobou u Krajského soudu v Ostravě.“ Poté, kdy byla vyzvána okresním soudem, aby v souladu s názorem Nejvyššího soudu ČR odstranila vady žaloby, žalobkyně opět uvedla, že pokud uvedla v žalobě, že „kauza zasáhla do jejího rodinného života a soukromí, vytvořila nejistotu ohledně výsledku řízení, způsobila újmu na cti, jménu a pověsti, újmu na zdraví, nejedná se o uplatnění nároků se samostatným skutkovým základem, ale pouze o dokreslení situace, co jí kauza výstavby sousedova plotu a následné správní řízení způsobily a způsobuje“. Zopakovala to i v dalším podání, jímž reagovala na vyjádření žalované.

11. Odvolací soud má za to, že žalobkyně se v průběhu celého řízení vyjadřovala tak, že po žalované nepožaduje odškodnění za jednotlivá pochybení, že vůlí žalobkyně nebylo uplatňovat jednotlivé nároky, ale požadovala odškodnění za nepřiměřenou délku správního řízení, a má za to, že žalobkyně jednoznačně vymezila, z jakých skutkových důvodů požaduje zaplacení žalované částky. Okresní soud proto postupoval správně, jestliže žalobu projednal, přičemž předmětem řízení zůstala částka 94.112,90 Kč.

12. Pokud jde o skutkový stav, ten odvolací soud považuje za správně zjištěný, odpovídající provedenému dokazování, a v podrobnostech na něj odkazuje. Pokud jde o právní posouzení věci, okresní soud správně aplikoval ustanovení článku 6 odst. 1 Úmluvy, ustanovení § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., zabýval se všemi hledisky, které tento právní předpis vyjmenovává, zabýval se dostatečně podrobně otázkou, zda se jedná o opravdový a vážný spor o právo nebo závazek, který má základ ve vnitrostátním právu a je soukromoprávní povahy (viz rozsudek NS sp. zn. 30 CDO 1268/2017), postupoval v souladu se Stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, přičemž vycházel z dolní hranice obvyklé částky odškodnění nemajetkové újmy za délku řízení ve výši 15.000 Kč za každý rok délky řízení, když za první dva roky správně přiznal polovinu částky 7.500 Kč (94.112,90 Kč za požadované období). Tyto závěry žalovaná nijak nezpochybňovala.

13. Pokud jde o námitku žalované týkající se zastupování organizační složky státu, má odvolací soud za to, že okresní soud správně jednal s Ministerstvem pro místní rozvoj. V daném případě se nejedná o skutkovou samostatnost nároku na odškodnění nemajetkové újmy, neboť se jedná o řízení, které podléhá článku 6 odst. 1 Úmluvy a článku 38 odst. 2 Listiny, o nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé porušením práva na přiměřenou délku řízení. Jedná se o obdobnou situaci jako ve věci projednávané Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 30 Cdo 5103/2015, kdy řízení bylo vedené proti České republice - Ministerstvu pro místní rozvoj, a soudy posuzovaly délku řízení ve věci stavebního řízení o vydání stavebního povolení a soudního řízení před správním soudem. Na danou situaci dle odvolacího soudu dopadá ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb., kdy úřadem podle odstavce 1 je příslušný úřad, došlo-li ke škodě v odvětví státní správy, jež náleží do jeho působnosti (k tomu také usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. 30 Cdo 727/2014). Judikatura, na kterou žalovaná odkazovala, na projednávanou věc nedopadá.

14. Vzhledem k tomu, že žádná z námitek žalované nebyla důvodná, odvolací soud rozsudek okresního soudu potvrdil jako věcně správný podle § 219 o. s. ř., a to včetně výroku o náhradě nákladů řízení.

15. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť procesně úspěšná žalobkyně se práva na náhradu nákladů odvolacího řízení výslovně vzdala.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Krupanská.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 12. června 2019

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Krupanská.